

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/52/2012
Identifikačné číslo spisu:	5012200133
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5012200133.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: MKB WERKE plus, s.r.o., Garbiarska 2032, Liptovský Mikuláš, zast. Petrom Jančim, advokátom, so sídlom Garbiarska 695, Liptovský Mikuláš, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/23723- 133968/2011/992025-r zo dňa 8.12.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/14/2012-64 z 12.6.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/14/2012-64 zo dňa 12. júna 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného o potvrdení rozhodnutia prvostupňového rozhodnutia DÚ Liptovský Mikuláš z 9.9.2011 č. 660/230/52665/11/ Gej - dodatočného platobného výmeru, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume (140 709,- Sk) 4 670,68 Eur.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom žiadal prvostupňový rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť zrušením rozhodnutia žalovaného a priznaním trov konania.

Žalobca dôvodil tým, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o prvý bod žaloby, správca dane zvýšil výsledok hospodárenia o 43 500 Sk z dôvodu, že neakceptoval výdavok na školenie dvoch zamestnancov ako daňový výdavok. Žalobca argumentoval v odvolaní tým, že aj u osôb pracujúcich na dohodu nie je vylúčená možnosť uzavretia dohody o zvýšení kvalifikácie, podľa Občianskeho zákonníka a takto vynaložený výdavok bude v plnom rozsahu spĺňať podmienky stanovené § 19 ods. 2 písm. c/ zákona o dani z príjmov. Pokiaľ správca dane neuznal daňový výdavok,

ktorý sa týka dvoch faktúr za grafické návrhy letákov na požičiavanie náradia a roznos letákov, žalobca poukázal na to, že predložil príslušné zmluvy a faktúry a pokiaľ žalovaný požadoval dôkazy o tom, že služby boli skutočne vykonané, z ustanovení zákona o dani z príjmov ani zo zákona o účtovníctve to nijakým spôsobom nevyplýva.

Žalovaný žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a dospel k jednomyseľnému záveru, že odvolaniu nie je dôvodné vyhovieť. Odvolací súd konštatoval, že krajský súd sa v plnom rozsahu vysporiadal s dôvodmi žaloby, ktoré v podstatnej miere použil žalobca aj pre zdôvodnenie odvolania.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu uvedenými na str. 4 - 7 rozsudku a z dôvodu procesnej ekonomiky nevidí dôvod na ich zopakovanie.

K samotnej veci odvolací súd len na doplnenie uvádza, že žalobca v odvolaní nerozlíšil dostatočne, že neuznané náklady vynaložené na vzdelávanie zamestnancov sa týkali dvoch osôb, z ktorých jedna vykonávala v roku 2008 práce pre žalobcu na základe dohody, pričom išlo o práce upratovacie a administratívne. Administratívne práce žalobca nešpecifikoval spôsobom, ktorý by dával podklad pre záver, že výdavky na školenie uvedenej (konkrétnej) osoby boli svojim účelovým určením potrebné na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov žalobcu v predmete jeho podnikania. Pokiaľ ide o prípad týkajúci sa osoby, ktorá v roku 2008 ani nebola zamestnankyňou žalobcu (podľa údajov samotného žalobcu nastúpila až 3.9.2009), je logický záver správcu dane o nepreukázaní využitia uvedeného školenia pre potreby spoločnosti úplne zrejmý už len tým, že išlo o školenie osoby nezamestnanej u žalobcu a na základe ústnej dohody. Odvolací súd pritom nepovažuje za rozhodujúce, že následný pracovnoprávny vzťah trval aj v čase podania odvolania proti rozhodnutiu súdu, keďže pre podanie daňového priznania za rok 2008 boli rozhodujúce skutočnosti roku 2008. Odvolací súd z hľadiska účelu výdavku nepovažuje za rozhodujúce, či dohoda o školení vznikla na základe ustanovení Občianskeho zákonníka, pretože to samé osebe nepostačuje pre splnenie podmienok § 19 ods. 2 písm. c/ zákona o dani z príjmov.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj s dôvodmi, ktoré krajský súd uviedol aj vo vzťahu k neuznaným výdavkom podľa faktúr na 526 722,68 Sk. Keďže žalobca neuviedol nielen dôkazy, ale ani skutkové okolnosti - skutkové tvrdenia preukazujúce reálne vykonanie fakturovaných služieb spoločnosťou, ktorá faktúry vyhotovila, krajskému súdu nezostávala iná možnosť, ako žalobu zamietnuť. Už samotné dôvody žaloby, vychádzajúce len z toho, že žalovaný takúto dôkaznú povinnosť nemá, nedávali podklad pre iné rozhodnutie súdu.

Podľa § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Z.z. daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť a úplnosť povinných evidencií alebo záznamom vedených daňovým subjektom. Správcovi nemožno vytknúť nezákonnosť postupu v konaní a pri hodnotení dôkazov. Svoje závery o neuznaní predmetného výdavku na daňové účely náležite odôvodnil s poukazom na to, že daňový subjekt nepreukázal skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, keďže nepreukázal a ani nevykonával úkony smerujúce na preukázanie skutočného výkonu prác a služieb podľa predložených faktúr. Aj podľa názoru odvolacieho súdu len formálne doloženie uskutočnenia obchodného prípadu zmluvou, faktúrou a dokladmi o úhrade je bez preukázania skutočného vykonania služieb, prác a dodávok pre daňové účely nepostačujúce, najmä ak správca dane zistí, že vystavovateľ faktúr je spochybnený, ako tomu bolo v danom prípade. Krajský súd správne poukázal na to, že to bol žalobca, ktorý mal v konaní dôkazné bremeno, že na základe platnej a účinnej zmluvy došlo k plneniu podľa obsahu zmluvy a že výdavky vynaložené na predmetné plnenie spĺňali podmienky ustanovenia § 2 písm. i/ zák. č. 595/2003 Z.z., t.j. že slúžil na zabezpečenie a udržanie príjmov daňovníka.

Krajský súd sa podrobne zaoberal podstatou veci, svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil, skutkové závery súdu vyplývajú z obsahu administratívneho spisu vo vzťahu k obom dielčím dôvodom neuznania výdavkov, s námietkami, ktoré žalobca zopakoval aj v odvolaní, sa krajský súd skutkovo aj právne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal, pričom právny záver krajského súdu, podľa ktorého z dôvodov uvedených v žalobe nie je rozhodnutie žalovaného v rozpore so zákonom, nie je podľa odvolacieho súdu nesprávnym právnym posúdením veci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 219 OSP prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 250k ods. 1 OSP á contr. žalobca podľa výsledku konania nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.